

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 189

16 Σεπτεμβρίου 2006

Ἐλευθερία ἢ ἀναρχισμός;

αναγυρίζω στήν ἀξεπέραστη ἐξομολογητική διδαχή τοῦ ἀποστόλου μας, τοῦ Παύλου, πού εἶναι γέννημα θείας σοφίας καί καρπός ἐξαγιασμένου βιώματος: Ὅλα, ὅσα μορφοποιοῦνται μέσα μου, σάν ἐνδεχόμενα καί σάν ἐπιθυμίες, μπορῶ νά τά πράξω. Ἀλλά δέ συμφέρουν ὅλα. Οὔτε στήν ὑπαρξή μου, οὔτε στούς γύρω μου. Καί, γιά τό λόγο αὐτό, δέ θά ἐπιτρέψω μήτε στό λογισμό μου μήτε στή θέλησή μου νά ὑποκύψουν καί νά ἐξουσιαστοῦν ἀπό τήν ἀνέλεγκτη ἐσωτερική ἢ ἐξωτερική πρόκληση.

Η διακήρυξη αὐτή ὀριοθετεῖ ἕνα πλαίσιο. Σημαδεύει μιὰ περιοχὴ ζωῆς καί δημιουργίας, στήν ὁποία ἡ προσωπικότητα δέν ἐπιτρέπει ξένη παρέμβαση ἢ καμουφλαρισμένο ψυχολογικό ἐκβιασμό. Κινεῖται ἐλεύθερα καί ἀνεξάρτητα. Μέ μόνο κίνητρο τόν αὐτοσεβασμό. Καί μέ μόνο ὄραμα τήν προσωπική ὁλοκλήρωση καί τή συμβολή στήν κοινὴ καλλιέργεια.

Διαμετρικά ἀντίθετη, πρὸς τή φωτισμένη καί ἰσορροπὴ ἀποστολική μαρτυρία, βρίσκω τή σύγχρονη ὀριοθέτηση τῆς ἐλευθερίας. Μέ σχεδιασμούς κρυφούς καί μέ κίνητρα ὑποπτα, διαφημίζει τήν εἰδωλοποίηση

τῆς ἐλευθερίας, καταργώντας καί καταδικάζοντας τὴν ὁποιαδήποτε ἐπιφύλαξη. Κάθε ἐνσυνείδητη, ἐκούσια αὐτοδέσμευση εἶναι ἀνεπιθύμητη χειροπέδη. Καί κάθε δεῖγμα σεβασμοῦ καί διακριτικῆς ἀξιολόγησης τῆς πνευματικῆς ἐμπειρίας τῶν προηγούμενων γενεῶν, εἶναι στεῖρος «συντηρητισμός» καί ἀπροσαρμοστία στὰ σχήματα τῆς προόδου. Οἱ σημερινοὶ κήρυκες καί πρόμαχοι τῆς ἐλευθερίας τρέχουν ἀσυγκράτητοι, μέ μοναδικό στόχο τὴν κατάλυση τῶν ὁρίων καί τὴν ἐνθρόνιση τῆς ἀνθρώπινης αὐθαιρεσίας, ἀκόμα καί τῆς τρελῆς ἀναρχίας, στό βάθος τῆς ἐλευθερίας. Τά ἐρωτήματα, ἂν μιὰ ἐπιθυμία ἢ μιὰ ἐπιλογή συμφέρει στή βιολογική ἢ στήν πνευματική ἀνάπτυξη τοῦ προσώπου μας ἢ ἂν μιὰ ἐγωκεντρική μας πρωτοβουλία βοηθάει τό σύνολο στήν κοινή του πορεία ἢ τό παγιδεύει στό μαρασμό καί στήν αὐτοκαταστροφή, θεωροῦνται ἀναχρονιστικά καί ἀπρόσφορα. Κατάλοιπα τῆς παλιᾶς ἐποχῆς καί τῆς ξεπερασμένης ἠθικῆς. Τότε, οἱ ἄνθρωποι ἔσκυβαν τό κεφάλι καί θυσίαζαν τή δική τους εὐμάρεια γιά τίς ξένες χαρές. Τώρα, οἱ πολλοί, οἱ συνάνθρωποι σβήνουν. Καί τό θέλημα τοῦ ἐνός γίνεται ὁρος ζωῆς καί κίνητρο στήν ὁποιαδήποτε πρωτοβουλία.

Τά μέσα τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσης, πού φωτογραφίζουν τὴν ἐπικαιρότητα καί ἀξιολογοῦν τίς συμπεριφορές, ἐντοπίζουν τόν ἀναρχισμό στίς μικρές ὁμάδες, νέων κατὰ κανόνα ἀτόμων, πού, ἀκράτητες, διδασκῶνουν τόν ἀρνητισμό τους, σκορπίζοντας φωτιά καί θάνατο, ἐκθεμελιώνοντας τοὺς κατεστημένους θεσμούς καί καταστρέφοντας ὅ,τιδήποτε συναντήσουν μπροστά τους. Ποιός, ὅμως, θά τολμήσει νά ἀρνηθεῖ (μέ διαλεκτική ἐντιμου ἀναλυτή), πῶς ὁ ἀναρχισμός, σάν καταλυτικό μικρόβιο, ἔχει εἰσχωρήσει βαθειά στό σῶμα τῆς σημερινῆς κοινωνίας μας καί ἔχει ἀλλοιώσει τό λογισμικό μας καί τίς συμπεριφορές μας; Στόν κοινωνικό χῶρο, τούτη τὴν ὥρα, ὑψώνονται τόσες σημαῖες, ὅσοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι, πού περπατοῦν καί δραστηριοποιοῦνται σιτοὺς δρόμους μας. Προβάλλονται, τόσες ἀπαιτήσεις, ὅσοι εἶναι οἱ φανεροί καί οἱ κρυφοί σχεδιασμοὶ τῶν ἐπαναστατημένων συνειδήσεων. Ἡ τάση εἶναι, ὁ καθένας νά καταντήσῃ ἀναρχικός. Μοναδικός καί μοναχικός ὁδοιπóρος στόν ἀτέρμονα δρόμο τῆς ἱστορίας. Δίχως νά ἀναγνωρίζει δεσμό. Καί δίχως νά ἐπιδέχεται σκόντο στό δικό του θέλημα.

Ησύγχρονη αὐτή τάση, καθαρὰ ἀτομοκεντρική, σύρει τὴν ὑπαρξη στήν ἀποξένωση καί στήν ἀπομόνωση. Μακριὰ ἀπὸ τὴν κοινότητα. Καί ἄγευστη τῆς «κοινωνίας». Τῆς χαρᾶς, πού ἀποθησαυρίζεται στήν ψυχή, μετὰ τὴν καταβολή μόχθου ἀγάπης. Καί τῆς πληρότητας τῆς εὐτυχίας, πού κατακτᾶται, μέ τὴν ὑπέρβαση τῆς ἐγωπάθειας.

Αύτογκόλ καί αύτορεζίλεμα

Εόλισθηρός, ήθικός κατήφορος δέν έχει τέρμα. Έχει, όμως, σταθμούς ανόητης θρασύτητας καί φαιδρου αύτορεζιλέματος. Έ φυσιολογική, ανθρώπινη σεμνότητα μεταλλάσσεται σέ επιθετικότητα. Καί ή αιδώς σέ άναίδεια. Ό σκοτισμένος καί άλλοτριωμένος νοός σχηματίζει, στά ένδότερα της ύπαρξης, τό σήμα της αύτοδικαίωσης καί της αύτοκαταξίωσης. Καί τότε, ό κοινωνικός έξευτελισμός μετριέται γιά θρίαμβος. Καί ό καταλογισμός της εύθύνης, άπό τούς υπεύθυνους θεσμούς, βιώνεται ως στέφανος μαρτυρίου.

Βουΐξαν τά μέσα της έλληνικής έννημέρωσης, άμέσως μόλις έκφωνήθηκε άπό τό τριμελές Έφετείο Κακουργημάτων ή καταδίκη του Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη (στενου φίλου καί συνοδοιπόρου του Χριστόδουλου), σέ όκταετή κάθειρξη. Έ Έκκλησία της Έλλάδος δέχτηκε βαθείά λαβωματιά. Τό Σώμα των Έπισκόπων της διασύρθηκε. Οι ιερείς, όλόκληρης της επικράτειας, πάγωσαν. Τό πλήρωμα έμεινε άφωνο. Κάποτε οι Έπίσκοποι της Έκκλησίας σύρονταν στά Δικαστήρια καί καταδικάζονταν σέ μαρτύρια καί σέ θάνατο, γιατί λάτρευαν καί ύπηρετούσαν, μέ πιστότητα καί άφοσίωση, τό

πρόσωπο του σαρκωμένου καί σταυρωμένου Λόγου του Θεού. Σήμερα, στην εποχή της έσχατης διαφθοράς, ένας Έπίσκοπος της άγιώτατης Έκκλησίας μας καταδικάστηκε γιά άμετρο πλουτισμό, γιά καταλήστευση δημόσιου χρήματος καί γιά έκτροπές βίου, πού σηματοδοτούν άποκρουστική διαστροφή.

Άπό τή στιγμή της δικαστικής καταδίκης του, ή θέση του έπίορκου καί έννοχου ρασοφόρου δέ βρίσκεται στο βάθρο του έκκλησιαστικού ήγέτη. Βρίσκεται στο άπόμακρο καταφύγιο της ντροπής καί της σιωπής. Μέ σύντροφο τό κλάμα της μετάνοιας. Καί μέ όραμα τήν έπισκίαση του θείου έλέους. Γνωστό, όμως, ότι ή καταφυγή σ' αύτή τή λυτρωτική σιωπή προϋποθέτει ένα δυνατό, άφυπνιστικό σόκ αύτογνωσίας, αύτομεμφίας καί αύτοσυντριβής, πού φέρνει τήν ύπαρξη, ταπεινή ίκέτιδα, στά πόδια της θείας Άγάπης καί της θείας Μεγαλωσύνης.

Κάτι τέτοιο δέν έγινε κατά τήν κατηγορική διαδρομή του Έπισκόπου Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Όλόκληρο μήνα έμεινε καθηλωμένος στο σκαμνί του κατηγορούμενου. Καί πάσχισε, μέ διαλεκτική άγοραίας εύτέλειας, νά καλύ-

ψει τίς ληστείες του και τίς πομπές του. 'Ολόκληρο μήνα οι κατήγοροί του άποκάλυπταν τίς παρανομίες του και τίς βρωμίες του. Και τό Δικαστήριο ταξινομούσε τό ύλικό και διαμόρφωνε τήν κρίση του. Θά περίμενε κανείς, μετά τήν έκφώνηση τής Δικαστικής απόφασης, νά σκύψει τό κεφάλι και νά φύγει, ντροπιασμένος, γιά τό κελλί τής μετάνοιάς του. Τότε, ή κοινή γνώμη θά τόν συμπαθοῦσε. Θά τοῦ προσέφερε ἕνα δάκρυ συμπόνοιας. Και θά άνέπεμπε στόν οὐρανό μιά ίκεσία έλέους. Αὐτός, αντίθετα, μετά τήν καταιγίδα τής καταδίκης, άποκαλύφθηκε άπερίσκεπτος και θρασύς. Άποτόλμησε έφόρμηση στή δημοσιότητα και αὐτοανύψωσή του στό βάθρο τοῦ νικητή και τοῦ ήρωα.

Στίς 17 'Ιουλίου 2006, πρίν ακόμα συμπληρωθεῖ μήνας άπό τήν έκδοση τής καταδικαστικής, σέ βάρος του, άπόφασης, έμφανίστηκε στήν έφημερίδα «Έλευθεροτυπία» και, μέ όλοσέλιδη συνέντευξή του, προσπάθησε-οὔτε λίγο, οὔτε πολύ-νά άναδείξει και νά έπιβάλει τήν «άγνότητα τοῦ βίου του»(!!!) και τήν, «πολλαπλώς και πολυτρόπως» διαπιστωμένη άθωότητά του. 'Ολόκληρο τό κείμενο τής συνέντευξής του εἶναι διάστροφη παρουσίαση τής δικαστικής διερεύνησης τών κακουρηγμάτων του, καταφορά κατά τών πολλών και εύυπόληπτων κατηγορών του, άσύστολη έπιθετικότητα κατά τών άμερόληπτων δικαστῶν του και, παράλληλα, άτελέσφορη προσπάθεια μακιγιαρίσματος τοῦ σκοτεινοῦ προσώπου του και προβολής του ως πιστοῦ άντιγράφου τών φωτισμένων Πατέρων τής Έκκλησίας μας.

Άπό τίς πληροφορίες, πού έφτασαν

στήν «Έλεύθερη Πληροφόρηση», οι άναγνώστες, πού διάβασαν τό κατεβατό αὐτό τής Μπεζενιτικής συνέντευξης, ή όργίστηκαν ή γέλασαν. Δέ βρέθηκε άνθρωπος, νά τήν πάρει στά σοβαρά και νά αναπλάσει τήν εἰκόνα, πού εἶχε γιά τό συγκεκριμένο Έπίσκοπο. Έκεῖνοι, πού όργίστηκαν, τοῦ καταλόγισαν μιά πρόσθετη κακουρηγηματική πράξη: ότι ύποτιμάει και περιφρονεῖ τή νοημοσύνη τών άναγνωστῶν του. Έκεῖνοι, πού γέλασαν, έκριναν τή δική του νοημοσύνη άτροφική, άνίκανη νά ξεχωρίσει τό φαιδρό άπό τό σοβαρό και τήν άξιοπρεπή, άπολογητική έκθεση γεγονότων και έπιχειρημάτων, άπό τό άμήχανο και γελοῖο μπουρδούκλωμα αὐτοέπαινων, γιά τήν έπικάλυψη τής πνευματικής φτώχειας και τής άδιαμφισβήτητης ένοχής.

Γιά κείνους άπ' τούς άναγνώστες τής Έλεύθερης Πληροφόρησης, πού δέν έτυχε νά άπολαύσουν(!) τή «μνημειώδη» συνέντευξη τοῦ Μητροπολίτη Μπεζενίτη, άπό τή σελίδα τής «Έλευθεροτυπίας», θά έπιχειρήσουμε μιά σύντομη, κριτική παρουσίαση.

1. 'Η πρώτη, βαρύγδουπη διακήρυξη: «Άπό τήν πολυήμερη διαδικασία στό δικαστήριο άποδείχθηκε ότι οι εἰς βάρος μου κατηγορίες εἶναι κατασκευασμένες άπό τίς μοναχές, καθοδηγούμενες σέ αὐτό άπό κάποιους λαϊκούς πού τίς περιβάλλουν, προκειμένου άφενός νά άποσεισουν τίς εἰς βάρος τους κατηγορίες γιά άπόκρυψη έσόδων και διαρροή σημαντικῶν χρηματικῶν ποσῶν έκτός μονής και άφετέρου νά μέ πλῆξουν και νά μέ άναγκάσουν νά σταματήσω νά έλέγχω τή

νομιμότητα της οικονομικής διαχείρισης της μονής, έλεγχο στον οποίο κατά νόμιμο καθήκον προέβην».

Ο ισχυρισμός του είναι σαφέστατος. Από την πολυήμερη διαδικασία στο δικαστήριο άποδείχθηκε, ότι οι κατηγορίες είναι κατασκευασμένες. Άρα, αυτός δεν έκανε κανένα αδίκημα. Και δικαιούται την αναγνώριση, τον έπαινο και την παρασημοφόρηση.

Ωστόσο, μετά από αυτή τή θριαμβευτική απόδειξη της αθωότητάς του, τό τριμελές Έφετείο Κακουργγημάτων, τον παρασημοφόρησε με την «όκταετή κάθειρξη». Καί αναδύεται, πειστικό, τό έρώτημα: Πώς κατέληξε ή διαδικασία σ' αυτή την ιδιότυπη παρασημοφόρηση; Πλανήθηκε τόσο οίκτρα τό Δικαστήριο; Παρανόμησαν, ένσυνείδητα, οί δικαστές; Δόθηκε «άνωθεν» σήμα; Στά έρωτήματα αυτά, ό κ. Μπεζενίτης δέν άποκρίνεται. Άρκεϊται στην έμφαντική διακήρυξη «νενικήκαμεν». Έστω καί άν αυτή ή νίκη σημαίνει παραχείμαση καί παραθερισμό, γιά όκτώ όλόκληρα χρόνια, στα σίδερα της φυλακής.

2. Στη συνέχεια της συνέντευξης του, δημοσιοποιεί μιά πληροφορία, πού άνταποκρίνεται στην αλήθεια, αλλά άποδεικνύει τό αντίθετο από αυτό, πού εκείνος θέλει νά έμφανίσει. Αντί νά μεταφέρει την ένοχή στίς υπέργηρες μοναχές, έπιβεβαιώνει τό δικό του κακούργημα. Καί συνθέτει την εισαγωγική σελίδα της δικής του καταρράκωσης.

Γράφει:

«Η υπόθεση ξεκίνησε μέ δικές μου ενέργειες. Κατόπιν έντολής μου ό τότε άμισθος οικονομικός σύμβουλος της

μητροπόλεως κ. Νικόλαος Θέμελης (τ. πρόεδρος του Έλεγκτικού Συνεδρίου) προέβη στον έλεγχο της οικονομικής διαχείρισης της μονής καί είσηγήθηκε, μέ έκθεσή του, μέτρα, πού υιοθέτησε τό Έγουμενοσυμβούλιο καί έφάρμοσε από 1/1/98... Άποτέλεσμα των έφαρμοσθέντων μέτρων ήταν νά φανερωθούν τά πραγματικά έξοδα έκ της κηροπωλησίας καί μόνον, τά όποια έτσι πολλαπλασιάστηκαν (62 έκ. δρχ. από 1/1-15/7/98 έναντι 50 έκ. δρχ. γιά όλόκληρο τό έτος 1997 καί 18 έκ. δρχ. γιά όλόκληρο τό έτος 1996) καί νά καθίσταται αδύνατη ή διαρροή των έσόδων αυτών».

Η διαφορά των έσόδων είναι έμφανέστατη. Άλλά δέν όφείλεται στην άπόκρυψη μεγάλων χρηματικών ποσών έκ μέρους των μοναχών, αλλά στή ληστρική επέλαση του Μητροπολίτη στα παγκάρια της Μονής.

Όλες οί αναφορές καί οί καταγγελίες, πού έγιναν από τό ήγουμενοσυμβούλιο της Μονής καί πού έρευνήθηκαν, προσεκτικά καί έξονυχιστικά, από τό Έφετείο Κακουργγημάτων, συγκλίνουν στην κατηγορία, ότι ό Μητροπολίτης Μπεζενίτης, από τό 1995 ως τό 1998, νοσφίστηκε, από τά ταμεία της Μονής 65 όλόκληρα εκατομμύρια. Άλλά, μετά από μιά τέτοια ληστρική έπιδρομή, πώς νά μήν είναι έλατωμένοι οί οικονομικοί άπολογισμοί; Η αύξηση των έσόδων, μετά τή σφράγιση του παγκαριου καί την υπεύθυνη καταγραφή της καταμέτρησης, άποδεικνύει, περίτρανα, την αλήθεια της μεταφοράς, άχρεωστήτως, σημαντικού ποσού (65.000.000 δρχ) στον άπαιτητή Μητροπολίτη.

Ο ένοχος Μπεζενίτης προσπάθησε

νά ρίξει τίς εὐθύνες στίς μοναχές καί, μέ τόν κατηγορητικό του λόγο αὐτοαποκαλύφθηκε ληστής τοῦ Μοναστηριακοῦ παγκαριοῦ.

3. Καί προχωροῦμε στήν κριτική ἀνάγνωση τοῦ κειμένου τῆς συνέντευξης:

«Κατόπιν τούτου ἀναγκάστηκα νά καταθέσω τόν Ἰούλιο 1998 μηνυτήρια ἀναφορά στόν ἀρμόδιο εἰσαγγελέα κατὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου γιά ἀπόκρυψη καί διαρροή ἐσόδων καί νά προβῶ σέ σχετική καταγγελία στή Σύνοδο στίς ἀρχές Αὐγούστου 1998».

Ἡ ἐνημέρωση αὐτή εἶναι ἰδιαίτερα σημαντική. Ὁ Μητροπολίτης Μπεζενίτης μᾶς γνωστοποιεῖ, ὅτι ἡ ὑπόθεση τῆς διαρροῆς χρημάτων ἀπό τό ταμεῖο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δέν ἔφτασε στή Δικαστική ἐξουσία μέ μήνυση τῶν μοναχῶν, ἀλλά μέ μήνυση δική του. Αὐτός εἶχε τήν πρωτοβουλία νά ἀπευθυνθεῖ στόν ἀρμόδιο εἰσαγγελέα, γιά νά ζητήσει τή διερεύνηση τοῦ θέματος καί τήν ἐπιβολή τῶν κυρώσεων, πού ἐπιβάλλει ὁ Νόμος.

Καί τό πρωτότυπο καί παράδοξο: Ἡ διαδικασία, πού προκάλεσε ὁ κ. Μπεζενίτης, μετά ἀπό τίς ἔρευνες καί τίς ἀνακρίσεις τῶν ἐμπλεκόμενων παραγόντων, στράφηκε ἐναντίον του. Τό Δικαστήριο ἀνακάλυψε, πῶς ἡ ἀφάιμαξη τοῦ ταμείου τῆς Μονῆς δέ γινόταν ἀπό τίς μοναχές, ἀλλά ἀπό τόν Μητροπολίτη. Καί ἔστησε τόν ἔνοχο Μητροπολίτη στό ἐδῶλιο τοῦ κατηγορούμενου. Καί, μέ ἀκριβοδίκαιη ἀπόφαση, τοῦ ἐπέβαλε τήν ποινή τῆς ὀκταετοῦς κθειρξης.

Ἐδῶ ἔχουμε ἓνα ἡχηρό αὐτογκόλ. Ὁ Μητροπολίτης «πῆγε γιά μαλλί καί βγήκε κουρεμένος». Ἐπιχείρησε νά ἐνοχοποιήσει τίς μοναχές, γιά νά καλύψει τίς δικές του πομπές καί βρέθηκε ἐκτεθειμένος πανελλήνια καί διεθνῶς. «Λάκκον ὥρυξεν καί ἀνέσκαψεν αὐτόν» καί «ἐνέπεσεν» «εἰς βόθρον ὃν εἰργάσατο» (Ψαλμ. ζ' 16).

Ἐχουμε ἐξοικειωθεῖ μέ τά αὐτογκόλ, πού συμβαίνουν στίς ποδοσφαιρικές ἀναμετρήσεις. Ἀλλά, αὐτογκόλ Ἐπισκόπου, πού προσέφυγε στή Δικαιοσύνη τῆς πατρίδας μας, γιά νά ἀπαλείψει τόν φόγο καί τή χλεύη, πού τόν ἔχουν τυλίξει σά σκοτεινό σύννεφο, δέν ἔχουμε ξανασυναντήσει. Ἡ πρωτοτυπία αὐτή θά μείνει στήν ἱστορία. Καί θά ἀποτελέσει μετρίδι ἔσχατης ἠθικῆς κατάρτησης καί ἀσυγχώρητης διαφθορᾶς, πού ὀδηγεῖ τά πρόσωπα ὄχι μόνο στήν ἀπαξία καί στό πεζοδρόμιο τῆς περιθωριοποίησης, ἀλλά καί στή γελοιοποίηση καί στό διασυρμό.

4. Ἐκτός ἀπό τή μηνυτήρια ἀναφορά, πού κατέθεσε ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων Μπεζενίτης στόν ἀρμόδιο εἰσαγγελέα τόν Ἰούλιο τοῦ 1998, εἶχε τήν πρόσθετη ἔμπνευση, νά προβεῖ «σέ σχετική καταγγελία στή Σύνοδο στίς ἀρχές Αὐγούστου 1998».

Ὡστόσο, ἐνῶ αἰσθάνεται τήν ὑποχρέωση νά μᾶς πληροφορήσει, ὅτι ἔστειλε ἀναφορά στή Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δέν λέει ἀπολύτως τίποτα γιά τήν τύχη αὐτῆς τῆς ἀναφορᾶς του. Ἀραγε τή δέχτηκε ἡ Σύνοδος; Διέταξε ἀνακρίσεις γιά νά διαπιστώσει τήν ἐνοχή τῶν καλογραιῶν; Παρέπεμψε τήν ὑπόθεση στό Ἐκκλησι-

αστικό Δικαστήριο; Επέβαλε κυρώσεις στις μοναχές, πού παραβίαζαν τους Κανόνες της έντιμης διαχείρισης;

Η σιωπή του Μπεζενίτη για τις ενέργειες, πού δρομολόγησε η Σύνοδος, δεν είναι τυχαία. Προδίδει σκοπιμότητα και δόλο. Κρύβει ένα δεύτερο αὐτογκόλ, πού τόν ξεβγαλε έξω από τό γήπεδο τῶν ἐπιδιώξεών του καί ἀνεγνώρισε τήν ἐντιμότητα τῶν ἀδικημένων, ὑπερήλικων μοναχῶν.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν ἔλαβε κανένα μέτρο σέ βάρος τῶν μοναχῶν. Ἀναγνώρισε τό δίκιο τους. Καί, μέ ἀπόφασή της, παραμέρισε τόν Παντελεήμονα καί ἔστειλε διαδοχικά, δυό ἄλλους Μητροπολίτες, γιά νά ἡρεμήσουν τίς μοναχές καί γιά νά ἐκπληρώσουν τά πνευματικά τους αἰτήματα, τίς κουρές τῶν δοκίμων ἀδελφῶν τους, πού γιά χρόνια τίς κρατοῦσε σέ ἐκκρεμότητα ἡ σκοπιμότητα τοῦ ἐγκατεστημένου, παράνομα καί ἀντικανονικά, στή καθέδρα τῆς Μητρόπολης Ἀττικῆς.

Ἀμέσως μετά, σημειώνει στή συνέντευξή του ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων:

«Τρεῖς μῆνες μετά, τό Ἡγουμενοσυμβούλιο κατέθεσε στή Σύνοδο ἀναφορά, στήν ὁποία, γιά πρώτη φορά, μέ κατηγορήσε ψευδῶς ὅτι διήθεν τήν περίοδο ἀπό 1/1/1995 μέχρι καί 31/12/1997 ἐλάμβανα σέ τακτά διαστήματα χρήματα ἀπό τή μονή».

Στοιχεῖο ἀποδεικτικό τῆς ἀθωότητάς του προβάλλει ὁ φιλοχρήματος Μητροπολίτης τή χρονική καθυστέρηση ὑποβολῆς, ἀπό τό Ἡγουμενοσυμβούλιο, τῆς καταγγελίας στήν Ἱερά Σύνοδο (καί μάλιστα «ψευδοῦς»), ὅτι «ἐλάμβανε σέ τακτά χρονικά διαστήματα χρήματα ἀπό τή μονή». Ἀλλά, ἀπό

τό ἴδιο τό κείμενό του, ἀπό ὅσα στήν προηγούμενη παράγραφο ἱστορεῖ, προκύπτει, ὅτι ἡ καταγγελία τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἦταν ἡ ἀντίδραση, πού προκάλεσε ἡ δική του καταγγελία στήν Ἱερά Σύνοδο. Ἐκεῖνος, μέσα στήν ταραχή του καί στήν ἀμηχανία του, προσπάθησε νά ἐνοχοποιήσει τίς μοναχές, γιά ἀπόκρυψη καί γιά κλοπή χρημάτων. Καί ἐκεῖνες, ἀναγκάστηκαν νά ἀπευθυνθοῦν στήν Ἱερά Σύνοδο καί νά τήν ἐνημερώσουν, ποιό εἶναι τό μακρύ καί ἀμαρτωλό χέρι, πού βουτάει στά παγκάρια τῆς Μονῆς καί ἐξαερώνει τό περιεχόμενο.

Ἰσαμε κεῖνη τήν ὥρα, τό Ἡγουμενοσυμβούλιο καί εἰδικά ἡ ὑπέργηρη καί κουρασμένη Ἡγουμένη ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἔδειχναν ἀνοχή στήν ἀπρεπῆ συμπεριφορά τοῦ Μητροπολίτη καί ὑπέκυπταν στίς ἀπαιτήσεις του, γιά νά τόν ἡρεμοῦν καί γιά νά ἀποφεύγουν τόν ἐκτραχελισμό του. Ὅταν τό μαχαίρι ἔφτασε στό κόκκαλο, ὅταν ὁ δεσπότης ἀποτόλμησε νά ἐνοχοποιήσει τίς ἄδολες, ἐνενηκοντάχρονες περίπου, μοναχές γιά κλοπή χρημάτων, ἀναγκάστηκαν νά ἀπευθυνθοῦν στό ἐπίσημο διοικητικό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας καί νά καταγγεῖλουν τόν αἴτιο τῆς ἀνωμαλίας καί τοῦ σκανδαλισμοῦ.

Ἡ καταγγελία τους δέν ἦταν οὔτε καθυστερημένη ἐπίνοηση, ἀλλά οὔτε καί μετατόπιση δικῶν τους εὐθυνῶν. Ἦταν ἐντιμῇ καί ὀφειλόμενη ἐκθεση τῶν γεγονότων στό ἀρμόδιο ἐκκλησιαστικό ὄργανο.

5. Ὁ σκανδαλοποιός δεσπότης, μετά τήν καταδίκη του σέ ὀκτάχρονη κάθειρξη, ἐνοιωσε ἀπόλυτα δικαιωμένος

καί ἔστρεψε τό μυδράλιο τῶν κατηγοριῶν του ἐνάντια στά μέλη τοῦ Τριμελοῦς Ἐφετείου. Τούς κατηγορήσε, ὅτι ἔκλεισαν τά μάτια τους καί τά αὐτιά τους, ὅτι δέν κατόρθωσαν νά ἀντιληφθοῦν τή σοβαρότητα τῶν ὑπερασπιστικῶν ἐπιχειρημάτων του καί, ὅτι τόν ἀδίκησαν μέ τήν ἀπόφασή τους.

«Τό δικαστήριο δέν ἔλαβε ὑπόψη του οὔτε τίς καταθέσεις πολυαριθμῶν, ἀπολύτως ἀξιόπιστων μαρτύρων, οὔτε τούς προϋπολογισμούς καί ἀπολογισμούς τῆς μονῆς...

Ἀγνοήθηκε ἐπίσης ἀπό τό δικαστήριο τό γεγονός ὅτι ἡ μονή δέν διατηροῦσε τραπεζικό λογαριασμό στό ὄνομά της ἀλλά στό ὄνομα τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου...

Παράλληλα ὁμως, τό δικαστήριο ἀγνόησε τό ἐξαιρετικά σημαντικό γεγονός, ὅτι, ἐνῶ κατά τό κρίσιμο χρονικό διάστημα πού ὑποτίθεται ὅτι ἐλάμβαναν χρήματα ἀπό τή μονή (’95-97) οὐδέποτε διατυπώθηκε σέ βάρος μου κατηγορία περί λήψεως χρημάτων, οἱ κατηγορίες αὐτές διατυπώνονται γιά πρώτη φορά μετά ἀπό ὅλες τίς παραπάνω ἐνέργειές μου, ὅταν ἤδη οἱ μοναχές ἔχουν καταστεῖ οἱ ἴδιες κατηγορούμενες».

Ἐντυπωσιακό τό παράπονο τοῦ Παντελεήμονα. Οἱ δικαστές ἀγνόησαν τούς κεντρικούς ἄξονες τῆς ὑπερασπιστικῆς ἐπιχειρηματολογίας του. Καί δέχτηκαν τό λόγο καί τή μαρτυρία τῶν ἁδολων γεροντισσῶν, πού ἔβγαλαν ἀπό μέσα ἀπό τήν καρδιά τους τόν πόνο τους καί τήν ἄρωματισμένη ἀθωότητά τους. Καί, ἔτσι, οἱ κατηγορούμενες μοναχές ἔγιναν κατήγοροι. Καί ὁ κατήγορος Μητροπολίτης, κατηγορούμενος.

Καί μόνο τό γεγονός, ὅτι τό Δικα-

στήριο ἄκουσε ὅλες αὐτές τίς φλυαρίες τοῦ Μπεζενίτη καί κατάληξε στήν ἀπόρριψή τους, ἀναδεικνύει τόν ἔνοχο. Καί τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε δυνατότητα αὐτοδικαίωσης καί καύχησης.

6. Φίλοι μου ἀναγνώστες, μήν τρελλαθεῖτε, ὅταν διαβάσετε τό ἐπόμενο βαρύγδουπο ἐπιχείρημα τοῦ Παντελεήμονα. Περιοριστεῖτε σέ ἓνα δάκρυ πόνου γιά τό κατάντημα ἐνός Ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας μας.

«...Τά πραγματικά ἔσοδα τῆς μονῆς εἶναι πολλαπλάσια ἐκείνων πού δηλώνονται. Ὅπως παραδέχτηκαν οἱ μοναχές καί στό δικαστήριο, κανένα ἀπολύτως φιланθρωπικό ἢ κοινωφελές ἔργο δέν πραγματοποιεῖται ὑπό τῆς μονῆς. Ἀναρωτιέμαι πού πᾶνε τόσα πολλά χρήματα...».

Σοβαρό τό ἐρωτηματικό, πού θέτει, σέ πανελλήνιο προβληματισμό, ὁ καταδικασμένος Μητροπολίτης. Δέν ἔχουν, ὁμως τό δικαίωμα καί οἱ ἀποδέκτες τοῦ σκεπτικοῦ του, ὅλοι ὅσοι διάβασαν τόν ἐναγώνιο προβληματισμό του, νά τοῦ θέσουν καί μάλιστα μέ τόνο σκληρό, τό ἐρώτημα: ποιοῦ φιλανθρωπικό ἢ κοινωφελές ἔργο χρηματοδότησε ὁ ἴδιος, ἀπό τόν πακτωλό τῆς ἀμύθητης πειρουσίας του, ἀπό τό θησαύρισμα τοῦ ἐνός δισεκατομμυρίου ὀκτακοσίων ἐκατομμυρίων, πού θηλάκωσε ὑπηρετώντας τόν «ἐκουσίως πτωχεύσαντα» σαρκωμένο Λόγο τοῦ Θεοῦ; Τό Μονατήρι, ὅσα καί ἂν μάζεψε, μετά τίς ληστρικές ἐπιδρομές τοῦ ἀχόρταγου Μητροπολίτη, δέ θά κατάφερε νά πλησιάσει οὔτε στά κράσπεδα τῆς δικῆς του πειρουσιακῆς βουνοσειρᾶς. Δέν εἶναι, λοιπόν, φυσικό καί ἀναπότερητο, νά

ρωτήσει κανείς σέ ποιο έργο αγάπης διοχετεύτηκαν τά άτέλειωτα δισεκατομμύρια τής Μπεζενιτικής άπληστίας;

7. Έντυπωσιασμένοι καί άπορημένοι, θά ρωτήσετε, πώς άποκτήθηκαν αυτά τά δισεκατομμύρια. Μήπως ό Παντελεήμων είναι γιός κάποιου Κροίσου έφοπλιστή; Μήπως ό ίδιος, πρίν φορέσει τό ράσο του άκτήμονα μοναχού, είχε αναπτύξει άλυσίδα πολυεθνικών έπιχειρήσεων καί είχε πετύχει νά σωρεύσει άμύθητα κέρδη; Μήπως κάποιος θεός του ή κάποια νονά του, έκτιμώντας τήν προσωπικότητά του καί τίς άρετές του, του μεταβίβασαν τήν περιουσία τους;

“Οχι, όχι. Ό Παντελεήμων ήταν ένα πάμφτωχο παιδί τής Χίου. Καί ή χήρα μάνα του (πρός επαινό της καί προς έπιμνημόσυνο έγκωμίο της), διατηρώντας ένα μικρό, φτωχικό, περίπτερο, σέ μία γωνιά τής Χίου, κάλυπτε τά έξοδα τής οίκογένειάς της. Τό πώς, από αυτό τό φτωχικό, έπαρχιακό σπίτι προέκυψε ένας πάμπλουτος ρασοφόρος, μās τό λέει ό ίδιος στην τολμηρή, αλλά καί έξοργιστική συνέντευξή του.

«Οί δικές μου άποταμιεύσεις προέρχονται από τό μισθό μου ως κληρικό επί 45 χρόνια, έκ των οποίων ως μητροπολίτου επί 27 χρόνια καί από τά λεγόμενα τυχηρά, τά όποια, όπως είναι γνωστό, άναγνωρίζει ή Έκκλησία. Τά τυχηρά είναι χρήματα τά όποια οί πιστοί δίδουν οικειοθελώς στον κληρικό, όταν τον καλούν σέ ιεροπραξίες. Όταν μάλιστα καλούν τον μητροπολίτη νά ιεουργήσει σέ γάμους, βαπτίσεις, μνημόσυνα, κηδείες, έγκαίνια καταστημάτων κλπ. τότε τά φιλοδωρήματα εί-

ναι πολύ μεγαλύτερα, ανάλογα συνήθως μέ τήν οικονομική έπιφάνεια του πιστού που τον καλεί. Όλοι τά γνωρίζουμε αυτά.

Ή Μητρόπολη Άττικής περιλαμβάνει περιοχές στις όποιες κατοικούν οί εύπορότεροι κάτοικοι του Λεκανοπεδίου (Κηφισιά, Έκάλη, Μαρούσι κλπ.), μέ πάρα πολλά έμπορικά καταστήματα καί έμπορικά κέντρα, όπου κατ' έτος γίνονται πάρα πολλά έγκαίνια. Μητροπολίτης Άττικής ήμουν επί 10 καί πλέον χρόνια καί προηγουμένως επί 17 χρόνια μητροπολίτης Ζακύνθου. Ός πρεσβύτερος υπηρέτησα επί 8 χρόνια ως Πρωτοσύγκελλος στη Μητρόπολη Χίου, νησί έφοπλιστών, όπου είχα τήν εύκαιρία νά γνωριστώ μέ τούς περισσότερους Χιώτες έφοπλιστές, οί όποιοι μέ παριέβαλαν μέ τήν αγάπη τους.

Οί άνθρωποι αυτοί μέ βοήθησαν μέ τίς πολύτιμες οικονομικές τους συμβουλές στην καλύτερη αξιοποίηση καί σημαντική αύξηση των οίκογενειακών μας άποταμιεύσεων. Τίς συμβουλές τους άκολούθησα καί στά οικονομικά των μητροπόλεών μου...

Ό επίσκοπος, σύμφωνα καί μέ τούς Ίερούς Κανόνες τής Έκκλησίας, μπορεί νά έχει δική του περιουσία, μεγαλύτερη ή μικρότερη. Δέν ισχύει γι' αυτόν ή άκτημοσύνη, διότι από τής έκλογής του επίσκόπου παύει νά είναι μοναχός. Άλλωστε οί όποιες άποταμιεύσεις είναι κοινές μέ τήν οίκογένειά μου καί κόπος των οίκείων μου. Γνωρίζετε τίς άποταμιεύσεις άλλων κληρικών ή ιεραρχών; Εγώ όμως σέ αντίθεση μέ άλλους μητροπολίτες είχα νά άντιμετωπίσω τά τεράστια συμφέροντα τής μονής, τά όποια κατόρθωσαν, δυό φορές, νά παραβιάσουν τό τραπεζικό ά-

πόρρητο. "Αλλωστε, ὅπως ἔχω δηλώσει γραπτῶς στήν Ἱερὰ Σύνοδο ἀπό τό ἔτος 2003, ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ ἀπό τίς ἀποταμιεύσεις τῆς οἰκογένειας προορίζεται γιά τή σύσταση εὐαγοῦς ἰδρύματος ἢ κληροδοτήματος».

"Ἐχετε ἀκούσει ποτέ Ἐπίσκοπο τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας νά δικαιολογεῖ, μέ τέτοια ἐπιπολαιότητα καί ἀναιδή καύχηση, τή μεταλλαγή τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου σέ γκισέ ἀνέλεγκτης καί ἀφορολόγητης εἴσπραξης; Ἐχετε συναντήσει ποτέ, διαβάζοντας βίους τῶν ἁγίων Πατέρων μας, παρόμοια συμπεριφορά; Ἐχετε ἀνακαλύψει ποτέ, ὅσοι ἀσχολεῖσθε μέ τήν ἱερή ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας, Κανόνα Οἰκουμενικῆς ἢ Τοπικῆς Συνόδου, πού νά δίνει στόν Ἐπίσκοπο τό δικαίωμα νά περιδιαβαίνει τούς δρόμους τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, νά μαζεῦει «σεβαστά» τυχερά καί νά τά αὐγατίζει, μέ τίς συμβουλές τῶν ἐφοπλιστῶν, καταθέτοντάς τα σέ ὁμόλογα καί σέ ὑπεράκτιες ἐταιρεῖες;

Ὁ Ἐπίσκοπος παύει νά εἶναι μοναχός, ὄχι γιατί ἐξαιρεῖται ἀπό τήν ὑποχρέωση νά τηρεῖ τίς θεμελιακές μοναχικές ἀρχές τῆς παρθενίας καί τῆς ἀκτημοσύνης, ἀλλά γιατί ἀναγκάζεται νά ἐγκαταλείψει τήν ἔρημο τῆς ἄσκησής του καί νά ἐπωμιστεῖ τή φροντίδα ὁλόκληρης τῆς πνευματικῆς οἰκογένειας, πού εἶναι ἡ ἐκκλησιαστική του ἐπαρχία. Ὁ Ἐπίσκοπος διακόπτει τόν ἀσκητικό του κανόνα καί γίνεται πατέρας. Καί εἶναι ἀδιανόητο, ὁ πατέρας νά πλουτίζει καί νά διογκώνει, συνεχῶς καί περισσότερο, τίς προσωπικές του ἀποταμιεύσεις καί τά πνευματικά του παιδιά νά λιμοκτονοῦν καί νά γυμνητεύουν.

Τά χρηματικά ποσά, πού οἱ πιστοὶ ἀποθέτουν διακριτικά στά χέρια τοῦ

Ἐπισκόπου, δέν τά προσφέρουν γιά νά διοχετευτοῦν στίς ὑπεράκτιες ἐταιρεῖες καί στούς μυστικούς λογαριασμούς. Τά δίνουν, γιά νά φτάσουν, ἐμπλουτισμένα μέ τήν ἐπισκοπική ἀγάπη καί ἀνύστακτη φροντίδα ἐκεῖ, πού ὑπάρχει πόνος καί στέρση, ἐκεῖ, πού ἡ καρδιά συνθλίβεται καί τό μάτι στάζει ἀδιάκοπα τό πικρό δάκρυ.

Οἱ σεπτοὶ Πατέρες μας, τά ἁγιασμένα ὑποδείγματα τῆς ἐπισκοπικῆς ἀκεραιότητας, ὅταν συνέβαινε νά κληρονομήσουν ἀπό τούς γεννήτορες περιουσία ἀξιοζήλευτη, φρόντιζαν νά τή μοιράσουν ὁλόκληρη, ἴσαμε τό τελευταῖο νόμισμα, στούς φτωχοὺς καί στούς ἄρρωστους. Καί κρατοῦσαν γιά τόν ἑαυτό τους τή χαρισματική φτώχεια καί τήν ἐπανάπαυση στήν προστατευτική ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Τό φτωχόπαιδο τῆς Χίου φόρεσε τό πετραχήλι καί τό ὠμόφορο καί βγήκε στή γύρα, στά καταστήματα καί στά νεκροταφεῖα, γιά νά κάνει μπάζα καί νά ζήσει τή χλιδή καί τή διάστροφη ἀπόλαυση. Ὁ πλουτισμός τοῦ Παντελεήμονα ἀποτελεῖ ἀκύρωση τοῦ ἐπισκοπικοῦ χρέους καί προδοσία τοῦ ἀποστολικοῦ χαρίσματος. Ἐκπτώση ἀπό τήν ἀρχιερωσύνη, ἀκόμα καί ἂν τό διοικητικό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, φρακαρισμένο καί ἀκίνητοποιημένο ἐξ αἰτίας τῶν ἀνίερων σκοπιμοτήτων τοῦ προέδρου του, δέν εἶναι σέ θέση νά ἐκπληρώσει τό χρέος του καί νά ἀποκόψει, δηλαδή νά καθαιρέσει τόν «ἐκπεσόντα» συνάδελφό του.

8. Νά παρουσιάσουμε καί νά σχολιάσουμε καί μιὰ ἄλλη παράγραφο τῆς διατήρητης καί «γραφικῆς» συνέντευξης.

‘Ο Μητροπολίτης Μπεζενίτης, κεντρισμένος από σχετική έρώτηση του δημοσιογράφου, αναγκάζεται να αναφερθεί και στίς διαβόητες κασέτες, με τους βρώμικους, έρωτικούς διαλόγους του. Καί ούτε λίγο, ούτε πολύ, τίς χαρακτηρίζει πλαστές.

«Οί κασέτες είναι πλαστές. Τοῦτο έχει γίνει δεκτό καί από τό δικαστήριο. Όπως προανέφερα, υπάρχουν βάσιμες ένδειξεις ότι όλη αύτή ή ιστορία εξέλιχθηκε βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου έξοντώσεώς μου από τή μονή του ‘Οσίου Έφραίμ. Οί ‘ιδιοι αύτοί κύκλοι τής μονής, έκμεταλλευόμενοι στίς άρχές του 2005 τόν είς βάρος τής Έκκλησίας καί προσωπικά τόν είς βάρος του άρχιεπισκόπου δημοσιογραφικό θόρυβο, εξαπέλυσαν διά των ΜΜΕ ένορχηστρωμένη επίθεση έναντίον μου έμφανίζοντας καί πάλι στό προσκήνιο τίς κασέτες, τούς λογαριασμούς μου κλπ. μέ άποτέλεσμα κάτω από τό δημοσιογραφικό θόρυβο νά αναγκαστεί ό άρχιεπίσκοπος νά προτείνει καί νά έπιτύχει τή θέση μου σέ διαθεσιμότητα κατ’ άρχήν καί τήν όριστική μου άπομάκρυνση στή συνέχεια, μέ αντίστοιχες αποφάσεις τής ΔΙΣ, κατά κραυγαλέα παραβίαση των ‘ερών Κανόνων καί του Συντάγματος, πού άμφότερα αξιώνουν προηγούμενη καταδικαστική άπόφαση άρμοδίου Έκκλησιαστικού Δικαστηρίου καί φυσικά πλήρη άπόδειξη ένοχής».

Έδώ έχουμε μία πυκνή ύφανση ψευδολογιών καί παραχαράξεων.

Τίς διαβόητες κασέτες, πού καταμόλυναν τήν έλληνική τηλεόραση καί τόν καθημερινό Τύπο, τίς προσπερνάει, μέ τό συνοπτικό χαρακτηρισμό, ότι είναι «πλαστές». Καί υπογραμμίζει, μάλι-

στα, ότι ή πλαστότητά τους έχει γίνει δεκτή από τό δικαστήριο.

‘Η αλήθεια είναι διαμετρικά αντίθετη. ‘Ο έκκλησιαστικός ανακριτής, ό Μητροπολίτης ‘Ηλείας Γερμανός, πού, μέ έντολή τής Συνόδου, ανέλαβε νά διερευνήσει τίς σχετικές καταγγελίες, ζήτησε από τή Σύνοδο τήν άδεια, νά στείλει τίς επίμαχες κασέτες στή Γενική Διεύθυνση Άστυνομίας, γιά νά τίς έλέγξουν καί νά άποφανθοῦν, αν είναι γνήσιες ή πλαστές. Στή φάση αύτή παρενέβη ό Παντελεήμων καί άπήτησε νά μήν έλεγχθοῦν οί κασέτες, γιατί άποτελοῦν «προσωπικά του δεδομένα». Καί ή Σύνοδος (διάβαζε ό Χριστόδουλος) υποχώρησε στήν άπαίτησή του καί μέ έντολή της άπαγόρευσε στόν ανακριτή νά τίς στείλει γιά διακρίβωση.

“Αν ό Μπεζενίτης επέμενε, πώς οί κασέτες ήταν πλαστές, έπρεπε, πρίν από τόν ανακριτή, νά κινηθεί δραστηρία καί νά ζητήσει νά έλεγχθοῦν. Καί, αν άποδεικνυόταν ή πλαστότητά τους, είχε υποχρέωση νά καταφύγει στή Δικαιοσύνη καί νά ζητήσει νά τιμωρηθοῦν, παραδειγματικά, οί πλαστογράφοι, πού τόν διέσυραν(;) μέ τή δημοσιοποίηση του περιεχομένου των κασετών.

“Αν, αντίθετα, έπιμένει, πώς οί κασέτες δέν πρέπει νά έλεγθοῦν, γιατί είναι «προσωπικά του δεδομένα», ό ίσχυρισμός του αύτός, από μόνος του, άποτελεί όμολογία τής γνησιότητάς τους καί, άρα, τής βαρειάς ένοχής του.

9. Καί μία τελευταία άποσαφήνιση. ‘Ο Μητροπολίτης Μπεζενίτης, μέ τήν όλοσέλιδη δημοσιογραφική προβολή του, άράδιασε πολλά ψέματα. Υπο-

κρίθηκε, αναιδώς καί κακόγουστα, τόν ξντιμο καί τόν ἄμεμπτο. Ἀγωνίστηκε νά φορτώσει σέ ξένες πλάτες τίς βαρειές του εὐθύνες. Ἀλλά, στήν καταληκτική στροφή τῆς προσπάθειάς του, εἶπε καί μιὰ ἀλήθεια.

Μέ φανερή τήν ἐνόχληση, πληροφόρησε τούς ἀναγνώστες τῆς συνέντευξής του, ὅτι, ἐξ αἰτίας τῶν ἀποκαλύψεων, τοῦ πολύπλευρου καί ἐνορχηστρωμένου δημοσιογραφικοῦ θορύβου, ἀναγκάστηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά τόν ἀπομακρύνει, κατά παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τοῦ Συντάγματος τῆς Χώρας, ἀπό τή Μητροπολιτική καθέδρα.

Ὁ Χριστόδουλος, σύμψυχος, συνοδοιπόρος καί συν-ναυαγός τοῦ Παντελεήμονα, γιά νά τόν ἀπομακρύνει, παρβίασε, κατάφωρα, τούς Ἱερούς Κανόνες, πού, σέ περίπτωση παραπτώματος, ὑποχρεώνουν νά γίνουν κανονικές ἀνακρίσεις καί δίκαιη δίκη. Ἰσαμε τό Φεβρουάριο τοῦ 2005 ἀγωνιζόταν, ἐπίμονα καί μέ τεχνάσματα ἀπαράδεκτα, νά καλύψει τίς πομπές του καί νά τόν σώσει ἀπό τήν καθαίρεση. Κανοναρχώντας στούς ἀνακριτές καί στά μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τό τροπάριο τῆς ἀθωότητος τοῦ φίλου του καί συνεργοῦ του, κατάφερε νά τόν προικοδοτήσει μέ σειρά ὁλόκληρη Συνοδικῶν ἀποφάσεων καί ἐπίσημων τιμητικῶν ἀναγνωρίσεων, πού τόν ἀπάλλασσαν ἀπό κάθε ἐνοχή καί τόν ἐνέτασσαν στή χορεία τῶν εὐσυνείδητων λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, ἡ σκανδαλώδης ἀρχιεπισκοπική εὐνοια δέν καταλάγιασε τό δημοσιογραφικό θόρυβο καί δέν ἱκανοποίησε τή λαϊκή εὐαίσθησι. Ἡ ἀφόρητη ἠθική

δυσοσμία, ἀκράτητη, ξεχυνόταν, ὀλοένα καί πιο ἀηδιαστική, ἀπό τά τηλεοπτικά παράθυρα. Καί, σέ κλάσμα χρόνου, ἡ λαϊκή ἀντίδραση μορφοποιήθηκε σέ πάνδημη κατακραυγή. Τά τυφωνικά κύματα ἔφτασαν στήν ἀρχιεπισκοπική πόρτα. Τή χτύπησαν μέ δύναμη. Καί ἀπειλῆσαν μέ ἀνατροπή τόν Χριστόδουλο. Ἐκεῖνος, κατατρομαγμένος, ἀναζήτησε τρόπο ἀπελευθέρωσης ἀπό τό σφιχτό ἐναγκαλισμό μέ τό σκανδαλοποιό στενό του φίλο. Καί σοφίστηκε τό πραξικόπημα τῆς βίαιης, τῆς ἄνευ δίκης ἀποπομπῆς του.

Ἔτσι γράφτηκε ἡ πρόσφατη σελίδα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαφθορᾶς. Καί αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα, πού τραυμάτισε τό Μητροπολίτη Μπεζενίτη.

Ποιά θά εἶναι ἡ αὐριανή ἢ ἡ μεθαυριανή ἐξέλιξη, κανένας δέν ξέρει.

Ὁ Παντελεήμων πασχίζει νά ἀνατρέψει τό status quo, πού δημιουργήθηκε. Νά ξαναπάρει τήν ἄδεια, νά γυρίζει στά νεκροταφεῖα καί στά καταστήματα τῆς Ἀττικῆς πρὸς ἐνίσχυση τοῦ «κάτι τις», τοῦ κομποδέματος, πού τό θεωρεῖ ὡς τή μοναδική ἐλπίδα τῶν γηραιῶν του.

Ὁ Χριστόδουλος τρέμει. Ἐχοντας ἐπίγνωση τῶν δικῶν του σκανδαλωδέστατων συμπεριφορῶν, νοιώθει τόν Μπεζενίτη νά πέφτει πάνω του καί νά τόν γκρεμίζει.

Οἱ μῆνες, πού ἔρχονται, ἴσως καί οἱ ὦρες, θά γράψουν τήν καινούργια ἱστορία.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Κρατείτω ἡ τῶν πλειόνων ψῆφος»

Ὁ Ἀριστοτέλης στά «Πολιτικά» του λέει: «Ὅ,τι ἂν δόξη τῶ πλείονι μέρει τῶν μετεχόντων (ὅ,τι ἀποφασίζει ἡ πλειοψηφία) τῆς πολιτείας, τοῦτο ἐστὶ κύριον (αὐτό ὑπερισχύει)». Ὑπὸ τὴν αἵρεσιν ὅτι ἡ καλλιέργεια τῶν πολιτῶν βρίσκεται σέ ὑψηλὴ στάθμη, ἡ ἀρχὴ αὐτὴ εἶναι, ὄντως, ἡ πεμπουσία τῆς δημοκρατίας. Ἐχει ἰσχύ, ὅμως, στήν Ἐκκλησίᾳ; Πολλοὶ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, δεμένοι στοῦ ἄρμα τοῦ «πολιτικῶς ὀρθοῦ», λένε ναί. Προβάλλουν δέ τόν στ' Κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού καταλήγει μέ τὴ φράση: «κρατείτω ἡ τῶν πλειόνων ψῆφος», στήν ὁποία βλέπουν τό ἐκκλησιαστικὸ ἀνάλογο τοῦ ἀριστοτελικοῦ ὁρισμοῦ. Γιά ἄλλο πρᾶγμα, ὅμως, μιλάει ὁ Ἀριστοτέλης καὶ γιά ἄλλο ἢ Ἀγία Σύνοδος. Τὴν Ἐκκλησίᾳ δέν Τὴν ἀπασχολεῖ τό τί θέλουν οἱ πολλοί, ἀλλὰ τί λέει ὁ Ἕνας, ὁ Θεός. Κάθε συνειδητός πιστός, ἄρχων ἢ ἀρχόμενος, ὡς ἄτομο ἢ ἐν συνόδῳ, ἔργοι καὶ πόνου τοῦ ἔχει νά ἀνακαλύψει, νά βιώσει καὶ νά διακηρύξει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀγωνία αὐτὴ κωδικοποιεῖται στόν ἐν λόγῳ κανόνα. Συγκεκριμένα: α) Ὅριζεται ὡς ψῆφος τῶν πλειόνων ἡ «κοινὴ πάντων ψῆφος». Δηλαδή, σχεδόν ὁμοφωνία, καὶ ὄχι τό 51% τῶν ψηφοφόρων, στήν ὁποία ἀντιλέγουν, ἐνδεχομένως, «δύο ἢ τρεῖς». β) Ἡ ὁμοφωνία αὐτὴ πρέπει νά εἶναι «εὐλογος». Νά μὴν προσκρούει στήν κοινὴ λογι-

κὴ τοῦ ἀνθρώπου. γ) Νά εἶναι «κατὰ Κανόνα ἐκκλησιαστικόν», συμβατὴ πρὸς τὰ θέσμια τῆς Ἐκκλησίας. Ὅχι αὐθαίρετη. Τέλος, δ) ἐπειδὴ μπορεῖ οἱ «δύο ἢ τρεῖς», πού διαφωνοῦν, νά ἐκφράζουν τό θεῖο θέλημα, πρέπει νά ἐρευνᾶται ἡ γνώμη τους ἐπισταμένως, καὶ μόνο τότε νά ἀπορρίπτεται, ὅταν ἀποδειχθεῖ ὅτι ἀντιλέγουν «δι' οἰκείαν φιλονεικίαν». Δηλαδή, ὅπως ἐρμηνεύει ὁ ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, «ὄχι εὐλόγως καὶ δικαίως, ἀλλὰ φιλονείκως καὶ κατὰ πεισμονήν». Ὑπ' αὐτές τίς προϋποθέσεις ὑπερισχύει ἡ ψῆφος τῶν φωτισμένων πλειόνων, καὶ ὄχι δύο ἢ τριῶν κακοπίστων πεισμόνων.

Κατὰ τὴ διαχρονικὴ πορεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, διαπιστώνει κανεὶς πολὺ συχνά, ὅτι κατὰ τίς διαδικασίες λήφews ἀκόμα καὶ κρίσιμων ἀποφάσεων, καταστρατηγεῖται ἀσυστόλως ὁ πιὸ πάνω Κανόνας. Οἱ ἀποφάσεις ἐπιβάλλονται ἄνωθεν, ἀπὸ πολιτικο-θρησκευτικούς κύκλους ἐξουσίας χωρὶς οὐσιαστικὴ συζήτηση. Μέγα μέρος τῶν συνέδρων δέν ἔχουν «ιδίαν» γνώμη. Στηρίζουν τίς ἐπιλογές τῶν κρατούντων μέ ἡσυχία, λένε, συνειδήση. Θεωροῦν τὴν πλήρη ὑποταγὴ στόν προκαθήμενο, ιδίως ἂν τύχει νά εἶναι αὐτός, πού τούς ἔχει ἀναδείξει, ὡς ὕψιστο χρέος τους! Παράλληλα, διαβλητοὶ πυρῆνες ἐξουσίας, γιὰ νά ἐμφανίζουν πλειοψηφίες ἄνω τοῦ 51%, καὶ νά «περνοῦν τό δικό του»,

μετέρχονται ἀπίθανες μεθοδεύσεις πολιτικής παρακμής. Ὁχι μόνο ὁ Κανόνας τῆς ἀγίας Συνόδου παραχαράσσεται, ἀλλά καί αὐτή ἡ ἀρχή τῆς πλειοψηφίας στήν ἀριστοτελική τῆς μορφή. Διπλωματικοί ἐλιγμοί, πλαστογραφίες, ἐκβιασμοί, ἐκμαυλισμός συνειδήσεων, εἶναι σέ ἡμερησία διάταξη. Καταπατεῖται κάθε ἔννοια ἀγιοπνευματικῆς συνοδικότητος. Καί προβάλλονται οἱ ἀποφάσεις αὐτές, ὡς καρποί, τάχα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Ἄν εἶναι δυνατόν, τό Ἅγιο Πνεῦμα νά συμμετέχει στά τερτίπια, ὡς πειθήνιο ὄργανο τῶν κρατούντων! Τό πρᾶγμα καταντᾷ βλασφημία.

Καμιά Συνοδική ἀπόφαση δέν μπορεῖ νά ἔχει ἰσχύ, ἂν δέν πεῖ ἔμπρακτα, στήν πορεία τοῦ χρόνου, ὁ λαός τό «ἄμην». Ἄν δέν τήν ἀποδεχτεῖ. Προφανῶς, λοιπόν, τέτοιου εἶδους ἀποφάσεις τελικά ἀπορρίπτονται ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Δημιουργοῦν, ὅμως, τετελεσμένα, μέ ὀδυνηρές μακροχρόνιες συνέπειες. Κλασσικό παράδειγμα νοθείας τοῦ Ἱεροῦ Κανόνα, πού προαναφέραμε, καί κατασκευῆς ψευδεπίγραφης πλειοψηφίας, εἶναι ἡ διαβόητη Σύνοδος Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-1439), πού «ἀποφάσισε» τήν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν Ἀνατολῆς καί Δύσεως. Ἐξιστόρηση τῶν συνθηκῶν, κάτω ἀπό τίς ὁποῖες πραγματοποιήθηκε ἡ Σύνοδος αὐτή, παραθέτει ὁ ἀείμνηστος Π. Κανελλόπουλος στό βιβλίο του «Γεννήθηκε στό 1402». Παραθέτουμε ἕνα ἱστορικό περίγραμμα.

Οἱ Παλαιολόγοι αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου, πού ἔπνεε τά λοίσθια, γιά νά ἔχουν τή βοήθεια τῆς ἰσχυρῆς Δύσεως στήν ἀντιμετώπιση τοῦ τουρκικοῦ ἐπεκτατισμοῦ, ἐπιζητοῦσαν τήν ἄμεση ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν Βυζαντίου καί Ρώμης. Ἡ Ἀνατολή

τότε διχάστηκε σέ «ἐνωτικούς» (ἤθελαν ἄμεση, ἄνευ ὁρων ἔνωση) καί «ἀνθενωτικούς» (ἔθεταν ὡς προϋπόθεση ἐνώσεως τή γεφύρωση πρῶτα τῶν δογματικῶν διαφορῶν). Μετά ἀπό συνεννοήσεις μέ τοὺς Παπικούς, μεγάλη ἀντιπροσωπεῖα Βυζαντινῶν, ὑπὸ τήν ἡγεσία τοῦ αὐτοκράτορα Ἰωάννη καί τοῦ πατριάρχου Ἰωσήφ πῆγαν στήν Ἰταλία, γιά νά συμμετάσχουν σέ κοινή μέ αὐτοὺς Σύνοδο. Οἱ ἐνωτικοί εἶχαν ἐπικεφαλῆς στά θεολογικά τόν Τραπεζοῦντος Βησσαρίωνα, (ἀργότερα Καρδινάλιο τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας). Ὑπερτεροῦσαν ἀριθμητικά τῶν ἀνθενωτικῶν, πού εἶχαν ἐπικεφαλῆς τόν ἁγ. Μάρκο Ἐφέσου. Ὁ Αὐτοκράτορας καί ὁ Πατριάρχης στήριζαν τοὺς ἐνωτικούς. Ἡ ἀντιπροσωπεῖα περιελάμβανε ἐπίσης καί τό φιλόσοφο τοῦ Μυστρά (τῆς τελευταίας αὐτῆς ἀναλαμπῆς τοῦ Βυζαντίου), Γεώργιο Πλήθωνα-Γεμιστό, πού ἦταν ἐντόνως ἀνθενωτικός, ὅχι γιά θεολογικούς λόγους, (ἐθαύμαζε τά ἰδεώδη τοῦ ἀρχαίου δωδεκαθέου), ἀλλά προασπιζόμενος τήν αὐτονομία τῆς ἀρχαιοελληνικῆς κληρονομιάς τῆς Ἀνατολῆς.

Λέει, λοιπόν, ὁ Π. Κ. (ὑποτίθεται ὅτι ζοῦσε τά γεγονότα): «Οἱ ἀνθενωτικοί εἶχαν πεισθεῖ ὅτι, μέ τή χαρακτηριστική ἡ ἀχαρκτηρίστη στάση τῶν πιό πολλῶν μητροπολιτῶν πού προτιμοῦσαν νά μὴν ἔχουν δική τους γνώμη καί νᾶναι εὐχάριστοι στόν αὐτοκράτορα, ἡ ὑπόθεση ἦταν χαμένη. Ἔτσι, ὁ Πλήθων ἄρχισε συχνά, σέ κύκλους εὐρύτερους, νά κατακρίνει τόν αὐτοκράτορα. Θυμᾶμαι τά λόγια... πού μᾶς εἶπε, ὅταν οἱ δυτικοί πρόβαλαν τήν ἀξίωση νά ἰσχύσει στίς συνεδριάσεις τῆς συνόδου, προκειμένου νά ληφθοῦν ἀποφάσεις, ἡ ἀρχή τῆς πλειοψηφίας. Ὁ Πλήθων σηκώθηκε

ὀργισμένος καί εἶπε (εἶναι τά λόγια αὐτηκόου χρονογράφου): "Εγὼ πρό δύο καί δέκα (12) χρόνων εἶπον περί τούτου τῷ βασιλεῖ. "Όταν γάρ ἐπιδεδήμηκε τῇ Πελοποννήσῳ (ὅταν ἦλθε στήν Π...) ὁ βασιλεύς, ἐν μιᾷ τῶν αὐτοῦ ὁμιλιῶν προέτεινεν (μᾶς εἶπε) ὅτι ἡμεῖς διὰ τό σχίσμα τῆς ἐκκλησίας ἐστείλαμεν πρέσβεις εἰς τόν πάπαν, καί πρόκειται ἵνα καί ἡμεῖς ἀπέλθωμεν εἰς τήν Ἰταλίαν καί ποιήσωμεν σύνοδον οἰκουμένην. Εἶπε οὖν, καί αὐτός ἔφη πρός ἐμέ, τί σοί δοκεῖ (μέ ρώτησε, τί νομίζεις) περί τούτου;... Ἀνέφερον οὖν ὅτι τό μέν ἀπελθεῖν ὑμᾶς εἰς τήν Ἰταλίαν οὐδ' ὅλως ἡγοῦμαι καλόν, οὐδέ προβήσεται ὡς νομίζω ἐπὶ τό ἡμέτερον συμφέρον τι (δέν τό νομίζω καλό, οὔτε θά εἶναι πρός τό συμφέρον μας)... Εἰ ἀπέλθετε ἐκεῖσε, ἀπελεύσεσθε πάντως ὀλίγοι πρός ἐκείνους πλείστους ὄντας (ἐσεῖς θά εἴστε λίγοι καί ἐκεῖνοι πολλοί). Εἰ οὖν ἀπλῶς καί ἀπερισκέπτως ἀπελθόντες ποιήσετε σύνοδον, ἐλχύσουσι πάντως ἐκεῖνοι τό τῶν πλειόνων τήν ψῆφον ἰσχύειν (θά ἀπαιτήσουν νά ὑπερισχύσει ἡ ψῆφος τῶν πολλῶν). Καί λοιπόν οὐκ ἀπελεύσεσθε εἰς

σύνοδον ἀλλ' εἰς κατὰ κρίσιν (δέν θά πᾶτε γιά σύνοδο, ἀλλά γιά καταδίκη). Διά τοῦτο χρή πρότερον ζητηθῆναι καί στερχθῆναι (πρέπει πρῶτα νά συμφωνηθεῖ) τό μή τῶν πλειόνων τήν ψῆφον ἰσχύειν (νά μή νικᾷ ἡ πλειοψηφία), ἀλλά τό ἐν μέρος ἐπίσης ἰσχύειν ὡς θάτερον, καὶ τό μέν πλεῖστον τό δ' ἐλάχιστόν ἐστι (ἡ γνώμη τοῦ ἑνός μέρους νά ἔχει ἰσχύ ὅση καί τοῦ ἄλλου, ἔστω καί ἂν οἱ μέν εἶναι πολλοί οἱ δέ ἐλάχιστοι)... Ἐνόμιζον οὖν... ὅτι ἐπράχθη τοῦτο (ὅτι εἶχε συμφωνηθεῖ αὐτό) πρό τοῦ ἐξελεθεῖν ἡμᾶς ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως"» (τ. Β', σελ. 73-74).

Ἡ Σύνοδος ἔγινε, ἡ ἀπόφαση τῆς ἐνώσεως ἐλήφθη μέ συντριπτική πλειοψηφία. Παρά ταῦτα, λέει ὁ Π. Κ., «Σ' ὅλους μας ἔγινε φανερό ὅτι, μολοντόι ἡ πλειοψηφία τῶν ἱεραρχῶν μας καί ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτορας εἶχαν ταχθεῖ μέ τήν ἔνωση, τό παιχνίδι τό εἶχε κερδίσει ὁ Μάρκος καί ὄχι ὁ Βησσαρίων» (ἐ.ἀ. σελ. 177). "Όση καί ἂν ἦταν ἡ πλειοψηφία, ἡ γνώμη της τελικά δέν ἴσχυσε.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

Ὁκτώ χρόνια σερνόταν, ἀναπάντητη, ἡ ἀπορία: «γιατί ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος εὐνοεῖ σκανδαλωδῶς, τοὺς ὁμοφυλόφιλους ρασοφόρους;». Μετά τίς ἐξελίξεις τῆς ὀκταετίας, οἱ ἐκτιμήσεις συγκλίνουν.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Στή βιτρίνα τά άπορρίμματα

Ὁ Χριστόδουλος, ἀντί νά ἀπωθήσει τούς σκανδαλοποιούς δεσποτάδες στό μουσεῖο τῶν ἀποτυχίων του, τούς προβάλλει-καί μάλιστα φορτικά-στή βιτρίνα. Καί τούς προβάλλει, μέ μόνο στόχο, νά τούς διαφημίσει καί νά τούς ἀναβαθμίσει.

Νωπά τά γεγονότα καί νωπές οἱ θλιβερές ἐγγραφές στίς μνημες τῶν προβληματισμένων Ἑλλήνων. Ἡ ἐπανάσταση ἐνάντια στήν ποικίλη διαφθορά, πού βρίσκεται ἐγκατεστημένη, κυριολεκτικά ἐνθρονισμένη, στή Ἀρχιεπισκοπική αὐλή καί σέ μητροπολιτικές καθέδρες, ἀπομάκρυνε, βίαια, πρόσωπα τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Δυό, τούς ἀνάγκασε σέ παραίτηση. Καί τόν τρίτο, πού δέ δέχτηκε νά ἀποσυρθεῖ ἀπό τούς δρόμους τῶν πλουσίων καταστημάτων καί ἀπό τήν ἐμπορία τῆς δεσποτικῆς τελετουργίας, τόν ἔστειλαν στό δικαστήριο καί, ἐκεῖ, εἰσέπραξε, ὡς ἀμοιβή τῶν ἄθλιων πράξεών του, «ὀκταετή κάθειρξη».

Ἀκολούθησε, ὅμως, τό παράξενο καί ἀνεξήγητο. Ὁ Χριστόδουλος, δεμένος, γιά λόγους, πού συζητοῦνται εὐρύτατα, μέ τόν ἕνα ἀπό τούς διωγμένους, τό γνωστό καί διαβόητο καί μῆ ἐξαιρετέο, Θεόκλητο Κουμαριανό, ἀγωνίζεται, μέ πείσμα, νά τόν ἐπαναφέρει στήν ἐνεργό ἐπισκοπική διακονία.

Πρὶν ἀπό καιρό κάλεσε σέ γεῦμα τούς παράγοντες τῆς περιοχῆς Κορίνθου, τό Νομάρχη καί τούς Δημάρχους, καί ἐπι-

χείρησε νά τούς βολιδοσκοπήσει, ἂν εἶναι πρόθυμοι νά δεχτοῦν τόν Κουμαριανό ὡς Μητροπολίτη τους, ὅταν ὁ βετεράνος σκανδαλοποιός, ὁ Κορίνθου Παντελεήμων ὑποβάλει τήν παραίτησή του. Ἀλλά, ἐκεῖνοι, μέ μιὰ φωνή, ὕψωσαν φράγμα.

Μετά ἀπό αὐτό, ὁ Χριστόδουλος ἐπέλεξε τόν Κουμαριανό, γιά νά τόν στείλει ὡς ἀντιπρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στήν πανθρησκειακή διάσκεψη, πού πραγματοποιήθηκε στή Μόσχα.

Καί, στίς ἀρχές Αὐγούστου, εἶχε τήν ἔμπνευση νά συμπεριλάβει τό σκανδαλοποιό, συνεργάτη τοῦ Γιοσάκη, στήν ὁμάδα τῶν Μητροπολιτῶν, πού τόν συνόδεψε κατὰ τήν ἐπίσημη ἐπίσκεψή του στήν Ἐκκλησία τῆς Φινλανδίας.

Στή βιτρίνα τῆς προβολῆς, τά ἀπορρίμματα. Καί ἀπό ἐκεῖ, στά ἐπίσημα βήματα.

Καί οἱ Ὁρθόδοξοι τῆς Οἰκουμενικῆς οἰκογένειας, ἀναπόφευκτα, θά διατυπώσουν τά σχόλιά τους γιά τήν ἰδιαιτερότητα τῆς σχέσης Χριστόδουλου καί Κουμαριανοῦ καί γιά ὅλα ὅσα ἔχουν διασπαρῆ, ὡς πληροφορίες, στά τέσσερα σημεῖα τοῦ πλανήτη μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X